

ԱՐԱՄԱՅԻՍ ՍԱՀԱԿՅԱՆ

(Հոգևոր ճեմարանի
Բ դասարանի ուսանող)

Պ Ա Պ Ս

Սողո պապս մի որսորդ էր, մեր սարերին սիրահար,
Զավախերի լեռները սեգ չափում էր նա անդադար.
Հանգիստ չէր տա հանդում վազող եղնիկներին խելագար,
Թիթեռների հետևն ընկնող, մանուկի պես փափից փար:

Մի որսորդ էր այն ծերունին, և դեռ հիշում եմ հիմա,
Երբ գալիս էր որսը ուսին, ինչպես Տորք ածղահա,
Վայր էր դնում անշունչ որսին, ապա կանչում. «Ա՛յ Զանա,
Հուր բեր, լվա իմ ռափերը, է՛լ չեմ կարող դիմանա...»:

Դուրս էր վազում տառտ իսկույն, ձեռին մի կռիվ ջուր բռնած,
Ինչպես սիրուն սարի եղնիկ, մեղմ գեփյուտից փայփայված:
Վեր էր փաշում իր քեները և շարժումով նազանի,
Լվանում էր հոգնած ռափերն իր ամուսնուն փաջարի:

Ախալֆալաֆն, Ախալցխիսեն ինչ փանկան ունեցել,
Բոլորի հետ գոտեմարտել ու երբեք չի հաղթվել:
Զավախերի սահմանից դուրս մեծ համբավ է ունեցել,
Նրա օրով ո՛չ մի ոսոխ սիրտ չի արել գյուղ մտնել:
Ծնողները նրան փոփրուց փախցրել են Վրաստան,
Ու հեռու է եղել նա միշտ իր լեռներից սրբազան:

Իմ սիրելի, երազ պապիկ, մանկությունից մինչև վերջ,
Տրոպիլ ու լաց է եղել հայրենասեր սիրտդ մեծ:
Դու չապրեցիր Հայկի երկրում, բայց բոռնիկը ֆո վերջին,
Հասել է սուրբ հողին նրա, ինչպես ծիտը իր բնին:
Նա կդառնա ձգող մագնիս, կհավաքի մասնիկներ,
Որ ընկած են փոշու միջին և տարածված աշխարհներ:
Եվ կծուկի մասնիկներից այդ նորաստեղծ մի աշխարհ,
Որ երազն էր ֆո մեծ սրտին, ֆո հին երազն անկատար:

